

שלא בוצעו כלל או שבוצעו באיחור, ועל ידי כך נגלמו השהיות ניכרות בניצול כספי העזבונו. לדוגמה: מתצית מסכום העזבונו להקמת מרכז לאבחנה ולשיקום עוורים, שהיקפם הכולל היה כ-56,000 ל"י, נתקבלה עוד באמצע 1964, אולם רק לאחר שנתיים הגיש המשרד לאפוטרופוס הכללי תכנית מפורטת לניצול עזבונו אלה.

— הנהגים המקבלים את כספי העזבון מעבירים בדרך כלל למשרד, לאחר ניצול הכספים, הודעה על ניצולם, שאליה מצורף על פי רוב תצלום של שלט הנצחה או של המבנה שהוקם. המכתבים והתצלומים משמשים למשרד אישור של הנהגים על השימוש בכספים. הביקורת עמדה על כך, שדרושות אסמכתאות מוחשיות יותר על השימוש בכספי העזבונו כדי להיווכח, שהם נוצלו למטרות, שלשמן הן אושרו.

ניהול הרשומות

ההסדרים של ניהול הרשומות הנוגעות לעזבונו, תרומות והקדשות נמצאו לקויים: התיקים לא הכילו את כל המסמכים הקשורים בשלבי הטיפול השונים; "כרטסת הנהגים" של העזבונו והתרומות, שניהלה הלשכה לקשרי חוץ של המשרד הייתה בלתי מדויקת ולקויה בחסר, ולא שיקפה פרטים יסודיים על שלבי הטיפול ועל העברת הכספים, כגון: סכומי הכסף, תאריכי העברתו, שמות הנהגים והמטרות שעליהן הוצאו. פנקסי השיקים של חשבונו ההקדשות, המנוהלים בבנקים, נמצאו בתוך התיקים ולא נשמרו במקום בטוח ונעול כנדרש בהוראות התכ"ם.

תיקון ליקויים

המחלקה לשיווק ואספקה

ד"ר שנת' 16, עמ' 380

חובות משנים קודמות (1956—1964), שהגיעו מלקוחות. שקנו את תוצרתם של המפעלים המוגנים, הסתכמו בראשית אפריל 1964 בסך של 500,000 ל"י בקירוב. בעקבות פעולות שנעשו לגביית החובות ירד הסכום והגיע ב-31.3.1965 לסך 175,000 ל"י. בקבוצת החשבונו של "מפעלים פרטיים" ו"ארגונים", שבהם הסתכמו החובות בתחילת אפריל 1964 בלמעלה מ-150,000 ל"י, היה היקף הגבייה נמוך יחסית, והגיע במשך השנה רק לכ-60,000 ל"י.

מאפריל 1965 עד ספטמבר 1966. גבה המשרד בקבוצת חשבונו אלה סך של כ-63,500 ל"י, כך שבמועד זה נשארה בהם יתרה של חובות ישנים לגבייה, בסך כולל של 30,000 ל"י, בקירוב.

חשבון הייצור של המתפרות לא כלל כמה הוצאות ישירות; אף לא הובא בחשבון חלקן של המתפרות בהוצאות הכלליות של המחלקה. במצב זה לא עמד המשרד על סכומי הגרעון האמיתיים מהפעלת המתפרות, ובבואו לשקול את הכדאיות של החזקתן לא היה באפשרותו להביא בחשבון את כל הגורמים הנוגעים בדבר. בספר המצאי לא נרשמו כראוי פרטים על מכונות התפירה שבמתפרות.

בסוף 1965 הועברו המתפרות לרשותה של "הקרן למפעלי שיקום מוגבלים", תאגיד שהוקם על ידי המשרד, בהתאם לפקודת ההקדשות לצרכי צדקה, ושמתרתו היא מימון

והפעלה של המתפרות הקיימות והקמת מפעלים נוספים להעסקת מוגבלים ולשיקומם. הנהלת הקרן פנתה לרואה החשבון שלה בבקשה להציע הסדר מתאים לניהול חשבון הייצור של המתפרות ולרישום הציוד שלהן, לרבות מכונות התפירה.

גביית ההוצאות בעבור משלוחי בגדים משומשים הגיתנים לארגוני סעד לא הייתה אחידה: לגבי כמה ארגונים גבה המשרד את ההוצאות בגין משלוחי הבגדים ולגבי אחרים הוא ויתר על הגבייה.

עד סוף 1966 לא השתנה המצב.

במחסן הבגדים המשומשים לא היו סדרי בידוק נאותים: כל הפעולות משלב קבלת המשלוחים ועד למכירתם נעשו על ידי עובד אחד, בלי שעבודתו בוקרה על ידי עובד אחר.

החל ביולי 1966, הופעל הסדר, בתיאום עם החשב הכללי, שלפיו נוכח בעת פתיחת הארגונים ומיונם המפקח המחוזי על מחסני הממשלה מטעמו של החשב.